კვირა 30 ივნისი 1929 წ. № 27 (211) წელიწადი მეექვსე ფასი 10 კაპ.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ტარტაროზი

წმენდის ბრალია

— როგორ არის—შარშან შენ აქ გასახდომად იყავი,—წელს კი—სიმსუქნის შესამატებლად!?
ეჰ არ იცი, [illegible] ...ანს აქ [illegible] ეკვე მეორე [illegible] გავდივარ!

ჩემი საკურორტო იდილია

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ნათქვამია: „ორ ერთგულ ძიძათა შორის ყმაწვილი ამოიხრჩო“-ო.

მე ანდაზების დიდი მოტრფიალე ვარ, მაგრამ თანაც ძალიან ალმაცერადაც უყურებ მათ და უკრიტიკოთ, კბილ-გაუსინჯავათ ანდაზას კი არა, გლავბუხსაც არ ვენდობი, თუნდაც ეს უკანასკნელი მუდამ მხოლოთ მისაღებ თანხას მიწერდეს.

აბა, მოლარე ხომ რა... ნდობისა და ბრმა დაჯერების ყოველ საბუთს ძირშივე მოსპობს და მიქარწყლებს თითქმის ყოველს სალაროს სარკმელის თავზე შავით თეთრზე ანუ ხშირად თეთრით შავზე გარკვეულად მინაწერი: „სალაროდან მიღებული ფული უთუოდ დაითვალეთ“-ო.

ამრიგად, ყოველგვარი ნდობა ანუ როგორც ხშირად იტყვიან ხოლმე, „ზეპირად რისიმე რწმენა“ ჩემი პროგრამიდან საუკუნოდ არის ამოფხვრილი.

ყოველივე ქაღალდზე დაწერილის, დაბეჭდილის და აღნუსხულის კი უსაზღვრო რწმენა და დაჯერება მაქვს.

გამონაკლისი, მოგეცათ ლხენა, აქაც აუარებელია. მაგალითად, ძაგონდება ძველი დროის ნამსახურობითი სიები, ეგრედ წოდებული— „ფორმულიარები“, რომლებიც სწორედ ისეთ ხალხს უქმნიდა „სახელს“ და, რაც მთავარია,— „სახრავს“, რომლებიც შემდეგ თითქმის ყოველი დაწესებულებიდან ნაგავსავით გაოეთ გამოსაყრელი შეიქნა.

მაგრამ მაინც მარტო ამით არ განისაზღვრება ჩემში ყოველგვარი დაწერილისადმი სიტყვის შეუბრუნებელი რწმენის უქონლობა. არის ჩვენს დროშიც „მწერლები“ თუ „ნაწერები“. რომლებიც ქაღალდზე დაწერილისადმი ნდობას დიდათ არყევენ და აფერხებენ.

იქნება ვინმემ იფიქროს, რომ შე ქართველი კრიტიკოსები და მათი „ქართული“ კრიტიკა მაქვს მხედველობაში? აბა, რა სათქმელია ასეთი ეჭვი ჩემზე, რომელსაც არც კი სწამს ამ დარგის მწერლობის ამ ცოტა ხანში რამოდენიმედ მაინც გამოჯანსაღება.

მე მინდა მაგალითისათვის აეილო ისეთი სფერო, რომელიც სიჯანსაღის მხრივ რაც შეიძლება ნაკლებათ საეჭვოა

— ეს ხომ ჯანსახკომია!—წამოიძახებს გულუბრყვილო მკითხველი.

ეჰ, მოიცა, ამხანაგო! მთლიანად ჯანსახკომიც ვერ დაკმაყოფილებს ჩემს მოთხოვნილებას ამ მიმართულებით. რაც შეეხება მის ერთ საწილს, საკურორტო დარგს, აი, აქ კი ჩემი რწმენა მტკიცე და ურყევი არის!

აი, საბუთიც! ინებეთ ჩემი „საკურორტო ფურცელი“, რომელსაც ძველ „ფორმულიარზე“ უფრო შეტი სიფრთხილით და მზრუნველობითაც კი ვინახავ. აქ, ამ ფურცელზე, რომელსაც დართული აქვს ავრეთვე ჩემი სიჯანსაღის ქრონოლოგიური ნუსხაც, შავით თეთრზე შემდეგი ურყევი ცნობებია აღნიშნული, ისეთივე ქრონოლოგიური თანამიმდევრობით:

1921 წ. 1 მარტს, ექიმთა „სამკურნალო-საექსპორტო“ ომისიის დასკვნით, მე აღმომაჩნდა ცოტაოდენი ქარის ნიშნები ფეხის ფრჩხილებში. მიუხედავათ ჩემი ცდისა ახტალაში მაინც გავეგზავნე, ვისგანაც ეს ჯერ იყო, საკურორტოდ და სამკურნალოდ, საქმე მაინც რაღაც მეტად ნაზი „მაზების“ მხოლოთ გამოწერით დამთავრდა, ვინაიდან მახლობელ აფთიაქებში არსად არ აღმოჩნდა ამ „მაზების“ შესამზადებელი ნაზი წამლები.

იმავე წლის იმავე მარტის 15-ს, ქარებმა უკვე მუხლებამდის ამიწია. მოგეხსენებათ, თუ წელიწადის ამ დროს ქარები რა ნაირადაც ირევიან და მოძრაობენ საზოგადოთ ბუნებაში!

კურორტზე აღარა და ალექსანდეს ქუჩაზე არსებულ საავადმყოფოში კი ვიქენ გაგზავნილი ახტალიდან ჩამოზიდულ ტალახში „საქვანქლავად“.

მარტის ბოლოს კი, როცა ქარები უკვე გულბოყჭში მომაწვა, გადაწყტა ჩემი ახტალაში გაგზავნა. და მეც უთუოდ წავიდოდი ახტალაში, რომ მაშინდელ აპრილის ამბებს არ მოესწრო ჩემთვის, როგორც რევოლიუციონერისათვის და აქვე არ დავებანდებინე.

მაისში ქარების ნიშნები უკვე თავშიაც აღმომაჩნდა და მეც გაგზავნილ ვიქენი წყალტუბოს კურორტზე 15 დღით. მაგრამ იქ ყოფნით კანტრამანდათ ივნისის ბოლომდე რომ დავრჩი, ამან არა თუ თავიდან, მგონი, ფრჩხილებიდანაც კი გამიქრო ყოველივე ქარი.

ერთი თვის შემდეგ, ივლისში რაღაც სისუსტე ვიგრძენი მკერდში და მეც ეგრედ წოდებულ „ტებეცე“-ს (ჭლექის) აშკარა ნიშნებით მოვუსვი ბახმაროსაკენ. ერთი სრული თვე და ათი დღე ბახმაროზე ჩემი დარჩენა სავსებით საკმაო შეიქნა, რათა ჩემი „ტებეცე“ მთის ნისლისთვის მიმეცა.

მაგრამ არც მთლად ისე შეიქნა საქმე, მე რომ მეგონა. აგვისტოში ჩამოსულს სექტემბერში რაღაცამ ისევ მიბწკინა გულში იყო თუ ფილტვებში. და მეც, ექიმთა „საექსპორტო“ კომისიის რჩევით, ანაზრდათ მივაშურე აბასთუმანს, სადაც წესი აეუგე თითქმის სამას თუმანს.

გაზაფხულზე რომ დავბრუნდი, მართალია, ჩემის გულის ციცქნა აბასთუმნით აღგვილ იქნა, მაგრამ, ვინაიდან ჯერაც კი არ არის ჩემთვის მაინც სავსებით და ნათლად გამორკვეული, რომ ეს ციცქნა მართალია ფილტვის იყო თუ გულის, იმავე ექიმთა რჩევით, გეახელით გულრიაში (აფხაზეთშია, ზღვის პირად.).

მაისი ვარდობის თვეა და აი, როცა ჩემი გულიც აყვავდა და გაიშალა, როგორც ვარდი, ზღვის ნისლს დარჩა ჩემი დარდი და მეს ისევ უკან გეახელით.

ეს იყო 1922 წლის მაისი.

იმავე წლის ივნისში, არ ვიცი, ბალის დახმარების ნიადაგზე მოხდა ეს, კიტრისა თუ უხლად შემოსული პომიდორისა, მე ამიტყდა მუცელა და ექიმებმაც გამომიწერეს უწერა. ენკენისთვეში, მუცელი რომ უკვე ტკეჩივით ამეკრა, მომწყინდა უწერა და მომინდა სხვა, ექიმებმაც მაგემეს ზღვა. იმდენად გამიტკბა ქობულეთი, რომ მეორე წლის მაისამდი იქიდან ბანდალიც აღარ მიქნია. მაისი რომ აქ მოვათავე, სხვადასხვა დემონსტრაციებსა, აღლუმებსა თუ დოღებსა და შეჯიბრებებზე გამოუკლებელი დასწრებით, რაღა თქმა უნდა, ჩემი ნერვებიც საკმაოდ უნდა გაცვეთილიყო ამდენ აღლუმსა და დოღში და მეც გეახელით კისლავოდსკში. იქიდან შემოდგომაზე დაბრუნებული საზამთროდ უეჭველად აბასთუმანში წავიდოდი, რომ, ჯიუტ ექიმების რჩევით, მეც არ ამერჩია სოხუმის ზამთრის ნაზი ჰავა. სოხუმიდან დაბრუნებულს მაისში მეორე წელს, ე. ი. 1924 წელს ბოროჯომი მომესაჯა, ამ ხნის განმავლობაში დაგროვილ ლიპის დასაფუკავად და შემდეგ 1924 წ. ავანტიურისთვის აღნიშნულ ფრონტზე შესახვედრად. ამ წელს ზამთარი უთუოდ ამომშლიდა ცოცხალ ადამიანთა სიაში, რომ ის არ გამეტარებინა მე ლივადიაში. 1925 წელში ზაფხული გავატარე ლებერდეს ტყეში, ხოლო ზამთარში ჩავბარგდი ისევ აბასთუმანში. ღმერთმა უშველოს შამშელეკავას, რომელმაც შემდეგ, ე. ი. — 1926 წ. გამაცნო შამშოვის ჰავას. იმ ზაფხულსა და ზამთარში იქაურ სანატორიუმიდან აოარ გამოვსულვარ კარში. 1927 წელში ჯერ კობი და შემდეგ—ესენტუკი შემრჩა ხელში. გასულ 1928 წელს ჯერ ისევ შამშოვის წყლებით ვისველებდი ყელს, შემდეგ ვინახულე ბაგრა და ათონი, ეს ზამთრის ზღვის პირის ნაზი ჰავის საკონი, ხოლო წელს ჯერ ანაპისაკენ ვიშვერ ხელს, შემდეგ იქითკენვე ვიზამ ცხვირს, შემოდგომაზე მოვინახულებ ციხის ძირს, გამოვივლი ქობულეთში, შევიარ წყალტუბოს და შემდეგ, ამდენი ნამკურნალევ-ნაცოდვილები კაცი უცბათ რაიმე სნებამ რომ არ დამლუპოს, ზამთარს გავატარებ აბასთუმანში, თუ სიმსუქნისაგან კი შევიძელ დატევა კანში!..

და მეც ვამაყობ ამ კანით, ამ სიმსუქნით და სიჯანსაღით, რომლის მოძალებულ სენთაგან დაცვასაც ისევ ასეთივე სიბეჯითით განვაგრძობ მომავალშიაც, როგორც დღემდის.

ოანისიმე.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ავათმყოფი ჯანმრთელი

ხშირად სიმულიანტები ექიმებს ემუქრებიან და შეურაცხყოფას აყენებენ, რომ შვებულება აილონ.

— ავათ ვარ... სუსტათა ვარ... მოაწერე ხელი შვებულების ქაღალდს, თორემ.

გადაარჩინა

1929 წელი ბუხჰგალტერ მიხა გაფხეკილაძისთვის ვერ დადგა მშინც და მაინც სახარბიელო. ა. შარშან, როგორც იყო გაიმასწნა და მოახერხა ცოლ-შვილის აგარაკზე გაგზავნა. მა გრამ წელს, „მსუბუქ კავალერიის“ ბიშმა გულის სიგანიერე დამართა, უკეთ რომ ვსთქვათ, თითონ გახდა საგარაკოთ.

ბიოროკრატობაში ბადალი არ ყავდა, მაგრამ ცდილობდა ყველას კარგად მოპყრობოდა!

ჩვეულება რჯულზე უმტკიცესიაო ნათქვამია—ასე მოუვიდა მასაც.

თავაზიანად მოპყრობა რომ არ დავიწყებოდა თითზე შეიბა წითელი ძაფი და ისე დადიოდა სამსახურში მაგრამ ერთ დღეს, ვილაცას მაინც შეუტია, ეს „ვილაცა“ როგორც მისმა მოახგარიშემ თვალებით აღნიშნა „კავალერისტი“ ყოფილა, ამან მეტად დააფეთა ის, ჭამის ხასიათი გაუფუჭა.

5 საათზე მივიდა შინ. ბავშვები ჩვეულებრივ შემოეხვივნენ. დედასგან დარიგებულმა ბავშებმა ღომის მარცვალივით მიაყარეს მამას—პაპა აგარაკი—აქ ციცხეები დაიწყო, ბორჯომპალკი გვინდაო. ცოლიც გაბღვერილი დახვდა.

სიზმრები შემოესია. მძინარემ უცებ წამოიძახა: ლიოჭკი კავლერია —კავალერია.

რა იყო ბოშო, ეს კავალერია, რომ ჩაქრჩა გულში? ჰკითხა ცოლმა.

არაფერია! მე ხომ ძველი კავალერისტი ვარ ნიკოლოზის დროის. გამახსენდა ძველი დრო, ჩვენი კავალერია.

— შენ მუდამ კავალერია და ქალები გახსოვს. მე კი ამ სიცხეში ვიწვები, ბარემ გააცხელე ქვაბი და შიგ ჩაგვყარე, მოგვხარშე. უსაყვედურა ცოლმა.

აგალაკი პაპა, არ დაგავიწყდეს — მიაძახეს ბავშებმა კიბეზე ჩასული არც კი იყო გაფხეკილაძე, რომ გადასწყვიტა თავის დახრჩობა და პირდაპირ ხიდისაკენ გაეშურა, კარგად შეღამებული იყო, რესტორანიდან მოესმა სიმღერა „ჩემი გული შენ დახიე, დაგლიჯე“.

მოიხედა და ქალი დაინახა, ქალმა ისეთ თვალებით შეხედა, რომ გაფხეკილაძეს ნერწყვი მოადგა.

— სიკვდილს გადამარჩინე კაცი, მადლობელი ვარ,—ასეთი სიტყვებით გამოეშვიდობა უცნობ ქალს მეორე დილას გაფხეკილაძე.

ივანიკა.

კრილოვის „ლელეკ“-ს ბაბუარი

„არის ისეთი შემთხვევაც, როცა დაწინაურებული ბიუროკრატდება და ყოყოჩობას იწყებს“.

გაზეთებიდან

ნომრებს უსვამს ქალალდებს.
კირილე რეგისტრატორი.
საერთო კანცელარიის
იყო პაწია მატორი.
რწყილივით იჯდა თავისთვის,
მისი ხმა არვის ესმოდა.
მხოლოდ მოსწონდა: კარგია
მოკლე კაბების ეს მოდა“.
ვინც მიმართავდა რამეზე,
მაშინვე სწრაფად დგებოდა.
— „რა გნებავთ? რასა გვიბრძანებთ?“.

ზრდილობით ეკითხებოდა.
გამგეზე ხშირად იტყოდა:
— „რა საძაგელი არიო.
ჩაკეტილი აქვს თავისთვის
მას კაბინეტის კარიო.
დარაჯი კარზე უდგია,
შიგ შესვლას ვერვინ ბედავსო.
შიშისგან გამგეს პირდაპირ
ვერავინ ვერ შეხედავსო.
ქალს კაბინეტში შეიყვანს
მანქანით თავისთვისაო.
ალახმა უწყის რას შვრება,
შიგ კაბინეტში ისაო.
მე მის ადგილზე რომ ვიყო,—
გავახარებდი ყველასა.
არავის გავაწბილებდი,
ალმოუჩენდი შველასა.
შიკრიკსაც კი მივიმჩნევდი
ჩემს მეგობრად და ტოლადა.
გავუკეთებდი გლეხს საქმეს
საჩქაროთ და იოლათა.
ასე ვიზამდი მე, ასე...
გამგედ რათ არ ვარ? რათ არა?“.—
ასე ამბობდა კირილე
სანამდი იყო პატარა.

შემდეგ მართლაც-და დანიშნეს
გამგედ კირილე ჩვენია...
იფერებს თანამდებობას,
თუმცაღა კიდეც სცხვენია.
მას ადრინდელი სიტყვები
არ მოაგონდა ერთიცა;
იგია სამმართველოსი
ბატონიცა და ღმერთიცა.
ყოველდღე ყვირის: „ეს რას ჭვავს?“..
„უვარგისი ხარ!“ „თუ ამას“
„ის სად წავიდა?“.. „გიბრძანებ“...
„ვაი შენს პატრონს, შენს მამას!“...
ცოლი ირინე გაუშვა,
სხვაზე უჭირავს თვალია;
სიყვარულს უხსნის სონიას,
(თანამშრომელი ქალია).

წმენდა ჭკუაზე მოიყვანს,
გააკირილებს კირილეს
და ისევ დაუბრუნდება
კირილე თავის ირინეს.

ზმუკი.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ამ ზაფხულშიც!..

აი, უკვე დაცხა კიდეც! თავს ვაფარებ: ქუჩის კიდეს, კედლის, ხის თუ, ლობის ჩრდილებს...
მიხურს კუჭი...
კუჭს მიგრილებს
„ბორჯომი“
თუ
„ხილეული“...
ვარ არაქათ-მილეული,
დავბენცელებ, როგორც მთვრალი,
მიჭუტული დამაქვს თვალი და მზის
სხივი, სითბო მზისა, რომ ვნატრობ-
დი უწინ ისა,
თავს მაბეზრებს ახლა ისე,
თითქოს გულში მცემდეს სადგი-
სებს!...
და ძარღვებშიაც მაყრის ღადარს
თავს ვაფარებ: ცაცხვს თუ ჭადარს,
მუხას, არყს, თუ
წიფლის ჩეროს...
სიცხემ ლამის გამაშტეროს!
თუმცა, ჭკვა დიდი რომ მქონოდეს,
არ ყოფილა არასოდეს!
მაგრამ ახლა...
ოი, დამცხა...
ოი, სიცხემ გამაძალლა:
ცოლს გამყარა...
გამასახლა...
და დამასხა ოფლი ღვარად...
ალარ ვარგვარ აწი ბარად:
ამიწია სიცხემ თავში!
გამწი ვინმემ....
გამწით მთაში!
მომიყვანეთ ცხენი-რაში!..
ჰა, ჩავედი ვაკიჯვარში
და, ცხადშია თუ სიზმარში,
თავს ბახმაროს ვგრძნობ ფიქვნარ-
ში!..

გვერდით მიდგას ვინმე ტურფა...
ტრფობის ეშხი ყელზე ყულფად
მე იმისგან მიჭერია,
დარჩენა არ მიწერია,
მეკიდება სიცხე ისე... ვაი..
ეს მთის სიხალისე
აქაც სიცხემ ჩამამწარა!
არ ყოფილა მისგან, არა,
მოსვენება. ხსნა და შველა!
ტკბილ, იმედიც გაჰქრა ყველა!..
დამცხა აქაც ისე მკაცრად,
რომ მიქცია გული ნაცრად,
ჩახვეულად ცხელ ღადარში!..
ჩავლადარო! გამწი ბარში,
მოდი ისევ შენის ცხენით,
და მთის ფერდის ჩამორბენით
ისევ ბარში დამასკუპე...
შემდეგ... მატარებლის კუპე,
ტფილისი და მისი ჯანი...
ვერ მოგართვით ბადრიჯანი!
მე კურორტზე, რომ მკლავს ფიქრი,
განსაცდელის წინ ქედს არ ვიხრი!
და მოვთოკე ქობულეთი,
სად ზღვაც არის და ხმელეთიც,
სად წყლის ტალღა აჩენს პლიაჟს,
ზღვა მიკოცნის მკერდს თუ ღლი-
ავს,
ისე მღადრავს ყელს-ღიტინით,
თითქოს სდნება ვნების ჟინით!..
და გგონიათ ამ წყლის ტალღამ
აქ მე უფრო გამალარა?
ავიხედო ერთი მაღლა!
ოი, გული სიცხემ დამღრღნა.
ღმერთო, ეს რა დავინახე?
მზის არის თუ მთვარის სახე?
ტანიც—
ედემს ალვად, რგული!..
ვაი, თავი!.. ვაი, გული...
იმედიც წყალ-წაღებული!..
ბინა, მთელ თვით აღებული, გზის
ხარჯი თუ ჭამის მადა...
საკურორტო „სერანადა“
გადამექცა აქაც დრამად!
ტრფობის ცეცხლმა მნახა ხამად
და ვიხარბე ისე ძალად,
რომ მომედო გულზე ალად!
ვარ ამ ქვების შესაბრალად,
აქ რომ ჰყრია, ამ ზღვის პირში...
ვით ხე, კაცი მოვსჭდი ძირში,
რომ აჩნია გულს ფუღურო...
ვაი: სახევ, დალრუბლულო!
ვაი; სახევ, დალრუბლულო!
დალარულო სევდით შუბლო!
დანამძიმო თავის ზღურბლო!..
შუშაბანდო, ჩამოფშვნილო!..
გაღერილო შტვირად ცხვირო!..
თავი რომ არ შევირცხვინო,
შორს: ზღვავ! სილავ! ხრეშო! ქვე-
ბო!
თქვენც-ტალღებო!
თქვენც—ზვირთებო!..
მიმაქვს გულით ეს ლოდები!..
მოლოდინით ვდნები.. ვდნები...
მატარებელს ველოდები.
აბა, კუპე, გამწი ჩქარა!..
ზღვა უკვე თვალს მიეფარა,
რიონიც და მისი ყურიც...
ჰა, ლიხის მთა!
ჰა, ხაშურიც!
გადვუხვიო?..
რა ვქნა, აბა?
აი, უკვე ახალდაბა,
ბორჯომი და მისი ჯანი...
იქ—წაღვერი!..
აქ—ლიკანი!..
ცემი, ტბა და ციხის ჯვარი....
ბაკურიანს წიხლი ვკარი,
მაგრამ თვალი მოვკარ აქაც!..
ვერ ვივიწყებ ნახულს ახლაც!..
აქაც დამწვა გული ქალმა,
მომიჭირა ტრფობის ალმა...
ვეღარ მშველის:
ვერც მთა, ვერც ტყე, ვერც ეს ღა-
მე, ვეღარც ეს დღე,
ვერც ჰაერი, გრილი, მშრალი,
ვერც ბორჯომის თბილი წყალი
და ვერც გრილი იგი იქვე...
და დავეშვი თავქვე მყისვე,
არა მოვწყვეტ კისრა-კოსრით,—
კვლავ—„კუკუშკით,“—აქ ამოს-
ვლით,
ჩემით, ვინც მთა შეაზარა,
მან წამიღო ქვევით ჩქარა
და კვლავ ბორჯომს მიმაფარა...
ქვიშხეთი და ლიხის ფერდი
უკან დამრჩა, არც შევჩერდი!
არც სურამი რამდე ვთვალე
და ვიძახი: „გამწით ბალე!“...
ორთქლმავალო! გასწი ჩქარა,
თორემ სიცხემ გამამწარა:
სიცხე-გარეთ! სიცხე-მიგნით, სიც-
ხე-ბარგით ჯოხით, წიგნით!.. სიც-
ხე გულში! სიცხე-თავში!
ქალის თვალს თუ მის წამწამში,
მის ბუბლსა თუ მის ნაწნავში,
ტიტველ მკერდს თუ შიშველ
მკლავში,—
პუდრს თუ ტუჩის საღებავში!..
ერთი სიტყვით,—ყველაფერში!..
და ამიტომაც ისევ მტვერში
დე, დავიხრჩვე მე ტფილისის!..
სულ ერთია: ამ ივლისის
დღეში ყველგან მზე სხივს ისვრის,
ქალიც ყველგან ნაწნავს იბწნის
და თვალებით ელვას ჰბადებს:
ზღვაში მოჰგავს იგი ბატებს,
ტრუსიკებით მოღადაეს,
და მთებში კი მოჰგავს წეროს!
ვით იქ, რომ არ შეგაჩეროს,
გულს არ გკრას, არ აგაძგეროს,
არ გწვას და არ გაგაშტეროს?!..
მიტომ რჩება მტვერს ქალაქის!
აქ მე ძალას სიცხის, ტლანქის,
აცდენა არ მიწერია!
ნაცვლად,—ტრფობის მისტერია!
გულს დანათ არ მიჭერია
ცხვირი თუ გამიღერია
და ქუჩებში მივლაიანდრობ,
თქვენ ვგონიათ, კურორტს ვნატ-
რობ
და სტრახკასებს ველირები?
სადმე წასვლას ვეპირები:
ზღვაზე სადმე ანუ მთაში?
ფიქრადაც არ მომდის თავში
და არც ნაკად მრჩება გულში:
აქვე ვრჩები ამ ზაფხულში! **ჰაზირა.**

**— აქ რომ სიყვარულსა და ერთ-
გულებას მეფიცებით, ცოლი არა
გყავთ?**

აქ არა მყავს, ქალქშ

სხვანაირად გაიგო!

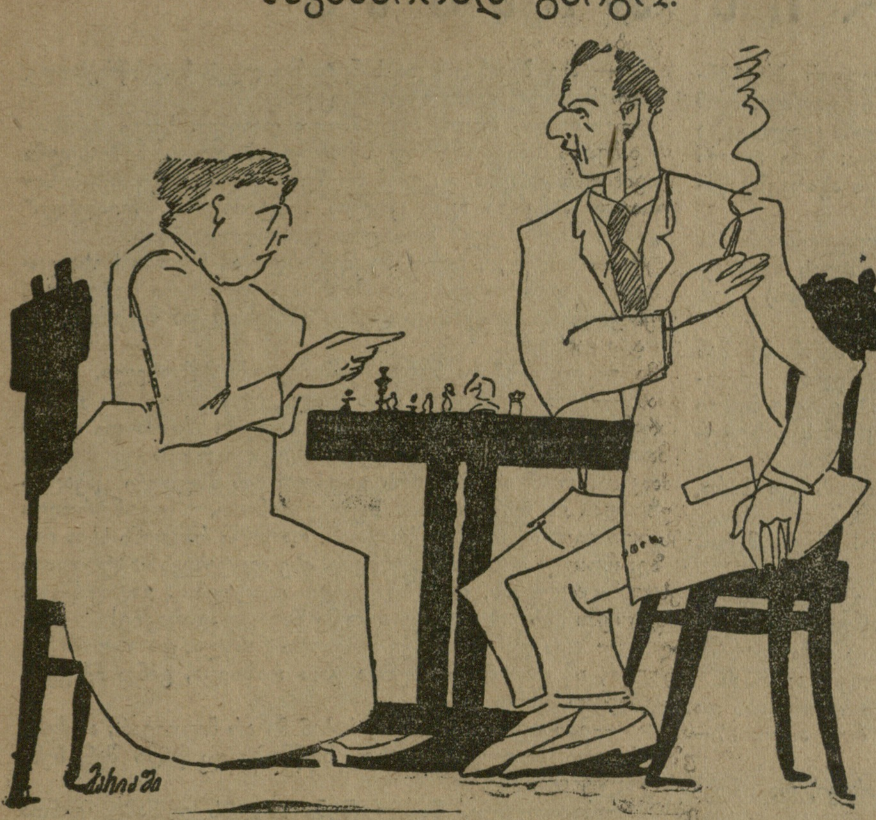

— ელენე, ფიგურას დაჰკარგავ!
— მეც ეს მინდა... ამიტომ გეუბნ ები, რომ კისლოვოდსკში გამგზავნო!

სუფთა ჰაერზე

ტფილისი - ბორჯომი

ჯერ ტფილისში სიცივეა, მაგრამ თითო-ოროლა ფერმკრთალი მაინც მიემგზავრება აგარაკისაკენ.

ბორჯომის მატარებელი ჩამოდგა.

— ბიჭოს, ასე მალე მიდიხარ აგარაკზე?

— რა ვქნა გენაცვა, დამზღვევმა კასამ ახლა მომცა შევბულება და თან პირობა ჩამომართვა, რომ ამ შევბულებას უსათუოდ აგარაკზე გამოვიყენებ.

— კი მაგრამ მოკვდები სიცივით...

— რა უყოთ, მსხვერპლი თუ არ გავიღეთ, ისე არაფერი გამოვა!

— კაი მსხვერპლია შენ ნუ მომიკვდები...

ვაგონში შევედით. კაცი არ ჭაჭანობს. გამყოლი კონდუქტორები ცხვირ-ჩამოშვებული დგანან.

— რა მოწყენილობაა, ამის მეტი თუ არავინ მოგვემატა, მაინც დავმუნჯდებით გზაში!—ამბობს ერთი მათგანი.

„ლეტნი“ ვაგონებში სრული და განსაკუთრებული ხალვათობაა. ან ვინ გიჟია, თავი მოიძულოს და ამ სიცივეში ღია ვაგონში ჩაჯდეს.

დიაღ, ვაგონში შევედით, მაგრამ რას შეხვალ! სუნი დგას შიგ ისეთი, რომ ყვავს გადმოაგდებს.

— რა ამბავია კაცო, რაც სკიპიდარი იყო ამ ვაგონში შემოასხით?

— ჩვენი ბრალი არ არის,—იმართლებს თავს გამყოლი,—დეზინფექციონი კამერა მოვიდა და დეზინფექცია გააკეთა. ჩვენ თითონ გვიჭირს აქ გაძლება, მაგრამ რა ვქნათ, ვითმენთ...

— მერე და არ შეიძლება ცოტა ადრე ექნათ ეგ დეზინფექცია, ან ეს საშინელი სუნი გაენელებიათ?

— არ ვიცი, სწორეთ, მაგის სპეციალისტი არა ვარ...

მატარებელი დაიძრა.

არა უშავს, საკმაოდ მოიყარა ხალხმა თავი. ზოგი გორში მიდის, ზოგი ხაშურში. არიან ისეთებიც, ბორჯომში და სხვა აგარაკებზედაც რომ მიდიან.

ჩვენს ვაგონში სამი ქალია პატარა ბავშებით. არიან მამაკაცებიც. თვითეული მათგანი თავის წინდა და გარდაუვალ მოვალეობათ სთვლის რაც შეიძლება მეტი თამბაქო მოსწიოს.

სულ მცირე ხნის განმავლობაში თამბაქოს ბოლში გავეხვიეთ. შეიქნა ხველა და ბავშების ტირილი.

— რამდენჯერ იყო გამოცხადებული, რომ ყველა ვაგონში თამბაქოს წევა არ შეიძლება,—თითქმის ტირილით ამბობს ავადმყოფი ქალი,—მაგრამ ყურადღებას არავინ აქცევს...

— როგორ შეიძლება, მართლაც ასე აბუჩად აგდება [illegible] დურობს მეორე.

მეთამბაქოენი, თითქოს აქ არაფერიო, კიდევ მეტის ენერგიით ეწევიან. თამბაქოს და სკიპიდრის სუნი ერთიმეორეშია არეული.

— ალბათ ასეთია ის მახრჩობელა გაზი, რომელიც უკანასკნელად გამოიგონეს და რომელსაც პირველ რიგში გამოიყენებენ მომავალ იმპერიალისტურ ომის დროს—მსჯელობს ერთი.

შემოდის გამყოლი. ისიც ეწევა.

შემოდის კონდუქტორი. ეწევა ისიც.

შემოდის რევიზორი. აბოლებს, რასაკვირველია.

— ვაშ ბილეტ! თქვენ საით მიბრძანდებით?

— ბორჯომში, შემდეგ აბასთუმანში ვაპირებდი, ამ თამბაქოს ბოლს რომ არ დავეხრჩე...

— ჰმ!.. შემდეგი ბილეთი!..

სადგურს სადგურზე ვტოვებთ. გომი, აგარა, სკრა, ქარელი... საკვირველი ის არის, რომ ამ სადგურებზე ყველაფერს თითო აბაზათ ყიდიან.

— აბა, ბალი, კარგი ბალი!

— რა ღირს?

— აბაზი!

— აბა პური, ცხელი!

— რამდენი უნდა?

— აბაზი!

— ვაშლი, ვაშლი!

— როგორ, ბიჭო, ვაშლი?

— აბაზი!..

ხაშურში ჩამოვედით და რაღაც ორიოდე საათი ვიდექით სადგურში.

— ამიტომ მეჯავრება ეს ხაშური, საჭიროა თუ არა, ერთ ორ საათს მაინც გაგაჩერებენ.—ჯავრობს ერთი მგზავრი.

გადაუხვიეთ ბორჯომისაკენ. მატარებელი დაიცალა. ჩვენს ვაგონში ორი კაცი დარჩა, რომელიც ბორჯომში მიდის: მე და გამყოლი.

— მივედით, მეგობარო ბორჯომში,—ვაღვიძებ გამყოლს,—ერთი აქ „ნასილშჩიკებს“ სხთოვე გზა დამითმონ...

მართლაც „ნასილჩიკების“ რა ბრალია, მათი რიცხვი ორმოცს აღწევს, მგზავრების—ერთნახევარს.

— იმ თქვენ ქალაქში აღარ დაცხა თუ რატომ არავინ მოდის, ბორჯომის გზა ხომ არ დაავიწყდათ?—საყვედურის კილოთი ისმის ერთი მათგანის ხმა.

— რის დაცხა კაცო, 5 გრადუსი ყინვაა...

— ნიუჟელი?..

ალლარ - ალლარსან.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ცოლის ჯინაზე

ეს პატარა ტრაგიული ამბავი ყოველგვარ პრეტენზიებს გარეშე ასე იწყება: ხუთი სეზონი ისე გაუშვი, რომ ერთხელაც არ მისარგებლია აგარაკით. მუდამ ცოლს ვგზავნიდი ხოლმე. წელს კი ასე გადავწყვიტე:: ჩემი ცოლი მშობლებთან „თავის სახლს“ გ აუშვა, მე კი აგარაკზე წავიდე.

გადავფურცლე საკურორტო სამმართველოს ცნობანი, თუ რომელი კურორტი იქნებოდა ჩემთვის ხელსაყრელი. (რა თქმა უნდა ეკონომიურ თვალსაზრისით.)

— ცემი!—წამოვიძახე თითქმის ხმა-მაღლა.

— მანანდე არ ადგა შენი გვერდები, სანამ მე შენ ცემში არ წაგყვე. მომახალ ცოლმა, რომელიც „ტუალეტს“ მისჯდომოდა და „კეროსინკაზე“ გახურებული „შიპცით“ (თუ არ ვცდებით ლურსმნით) თმას „იხუჭუჭებდა“.

— ვოტ ტებე ნა!—ჩავილაპარაკე ჩემთვის .კი მარა, ადამიანო, შენ ვის მიყავხარ ერთი მითხარი?

— რაიო, რაიო? გაიმეორე ვაუბატონო! იქნება მართლა ფიქრობ?

— რას სულელობ, ადამიანო, შენ რა გჭირს ააგარაკო! მე ვიკითხო საბრალომ, შენ ხელში წავხდი და გავფუჭდი, თვარა რა მიჭირდა. ხომ გახსოვს ექიმმა მითხრა, რომ ჩემი ორგანიზმი აუცილებლად საჭიროებს აგარაკს.

— შენმა სიცოცხლემ შენი ორგანიზმი საჭიროებს და ჩემი კი არა! რა უყავი ამდენი ფულები რომ აიღე, ა?— გაანჩხლდა ჩემი ცოლი.

— რატომიცი,დედაკაცო,მასეთი ლაპარაკი, რა იმდენი ფულები ა?

— ჯამაგირი ხომ აიღე, სტო რუბლეი?

— ავიღე და კიდევაც დავხარჯე!

— რაიო? დავხარჯეო! რაში დახარჯე ადამიანო, არ იტყვი?

— რაში და შენი ფეხსაცმელები და კაბა კასტუმი რომ დავიხსენი, იმას არ ანგარიშობ?

— კაი თუ გინ მასე იყოს... სტრახკასიდან შვებულების სტოდვაცატ რუბლი...

— ავიღე ეგეც..

— **დილამშვიდობისა! მერე?**

— ქალო ალარ გახსოვს შენი თეთრი ტუფლები რომ დავიხსენი?

— პეტნაცატ რუბლეი... დანარჩენი?

— **ძველი ვალი გავისტუმრე—შენი საკოსტუმის, კონტრაბანდა კოვერკოტის.**

— კაი, პედესიატ რუბლეი.. დანარჩენი?

— ვიქტორია ჩლუქები... რომ არ მომეცი მოსვენება მეზობელს აქვს ჩამოტანილი, ნამალავათ ყიდისო და იაფად მოგვცემსო..

— კაი, თუმანი მაგაში... დანარჩენი.

— დედაკაცო, რატომ იცი მასეთი უზნეო დაყინება ა?

— ვინ არის უზნეო? მე ვარ უზნეო? გათახსირებულო?

— მადლობთ, მადლობთ.... დიდათ მადლობთ..

— ახ ბოჟე მაია, რა უიღბლო ვარ. კაცო ია ნესჩასტ ნაია! რა უბედური ვარ. ყველას ახარებს ქმრები, ყველას დაჩაზე მიყავს ცოლები... მე კი .. ოხ::::: ოხ, ტრაღედია ოხ!

— სუ ჭირიმე სუ! შენ გეწაცვალე, არ გრცხვენია? რა გატირებს, შე ქალო, შენ მშობლებთანა წაბრძანდი, მე დაჩაზე წავეთრევი რა ჯობია ახლა სოფელს!

— არ ჭამა შენმა ღრანჭებმა... მე სოფელში წამსვლელი არ ვიყო. არ წავალ, არა და არა, ვოტ!

— მაშ აქ დარჩი.

— არც აქ დავრჩები და თუ დავრჩი, ჩემი იმედი ნულარ გექნება. ვივლი კლუბებში, კინოებში, გავიცნობ ვაჟებს, ვიარშიყებ და ვიარშიყებ; თუ ვინმემ ამიხსნა სიყვარული, გავყვები. შენ მოდექი მერე და ჩეჩე მატყლი...

— მაგ ბედნიერ და სანეტარო დღეს მოვეაწრებოდე, თორემ, ასტუპნოის იქით მივცემ!

— რაიო, რაიო, რაიო?!—და დაავლო ხელი სკამს.

ჩემდა საბედნიეროდ სწორედ ამ დროს მეზობელმა შემოაღო კარები. ის რომ არ შემოსულიყო, გითხრათ სიმართლე, მე და ჩემი ცოლის „ინტიმიური დიალოგი“ „ანტი მხატვრულ“ ფინალით დაბოლოვდებოდა.

— ხომ იცი, ბიჭო, მე შენ ახლა ამ წუთში მოსალოდნელ კატასტროფას გადამარჩინე!—ვუთხარი მეზობელს, როცა ჩემმა ცოლმა კბილების ღრჭენით და მუქარით კარები გაიხურა.

— რა იყო? რა მოხდა?—შემეკითხა მეზობელი.

— ვერ გავაგებინე ჩემს ცოლს, რომ დასვენება მინდა. ხუმრობა საქმე ხომ არ გგონია ამდენმა შიშმა და დავიდარაბამ შენ ზურგზე გადეიაროს; კაცი რკინა უნდა იყვე, რკინა, რომ ამდენ ჭირს გაუძლო: ეს მსუბუქი კავალერიაო, ეს მუშკორიაო, მუშგლეხინიაო, საკონტროლო კომისიაო, რევიზიაო, წმენდა... რა ვიცი რამდენი სხვა რამე; რომელ ერთს გადაურჩები. ისე აგიტეხავს სამტრედიის ციებ-ცხელებას, რომ სიკვდილს ინატრებ.... გადავსწყვიტე ჩემი ცოლის ჟინაზე არც მე წავიდე აგარაკზე!

— არა დაჩაზე მე ქე მინდოდა წასვლა, და თუ არ წავედი, აქ დავრჩები, თუმცა კაია რაზხიცა, გინდ იქ ვყოფილვარ, გინდ აქ.

—მაშ იცი რა გითხრა, რახან მე არ მივდივარ, აი ჩემი ორდერი, ბიულეტენი, ესეც მოწმობა და წადი შენ, ჩემი ცოლის ჯინაზე.

—პაჟალუსტა, წავალ შენი ცოლის ჯინაზე, გინდა შენ წასულხარ, გინდ მე; კაია რაზხიცა.

დონ-კიხოტი.

აგარაკზე

— როგორ შეიძლება ასეთი მოკლე კაბის ჩაცმა?!

— თქვენ რატომ არ გრცხვენიათ, რომ ხნიერ კაცს მასეთი მოკლე შარვალი გაცვიათ!

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

პოლტრასტი

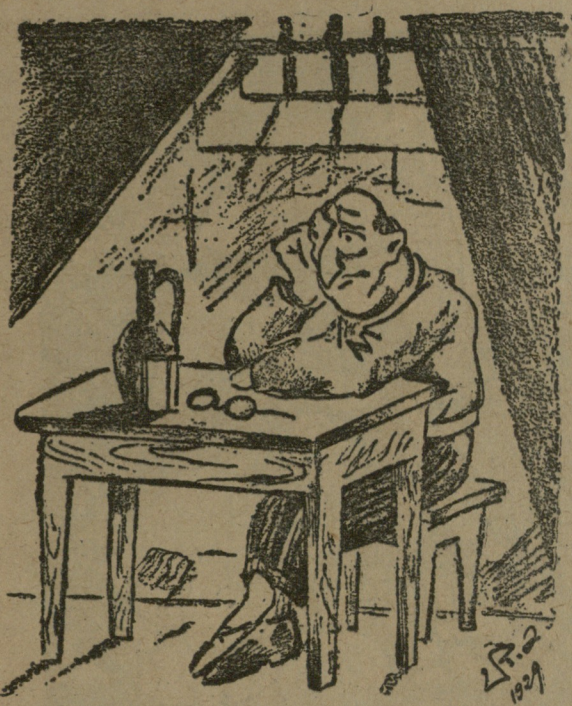

გამსახლში ფიქრები აწუხებს ანდროს: მე შარშან ბოლჯომში ვიყავი ამ დროს!

აგარაკის ბრალია

ყოლიფერი ყოლიფერია, მარა ზოგიერთი სულ ტყვილა მიდის აგარაკზე.

ერთი მითხარი აგერ ჩემი მეზობლის ცოლი კატოიე რომაა, დრინგ-გასივებული, რათ უნდა მაგას აგარაკი? სიმსუქნით სარაკავი ბოჭკას დამზგავსებია და კიდო აგარაკზე აპირობს. ერთი მაგი ჩამივარდეს ხელში და ბიჭი არ ვიყო თუ ტარანასავირ არ გავხადო: ჩამეციყენებ გვერდში და დილიდან საღამომდი ვაბაყუნებიებ თოხს, გახდება აბა რას იზამს!

მაგათ წახუდელმა მეც ქე გავბრიყვდი კაცი და გულში აგარაკზე წასვლა გევიფიქრე.

გადავწყვიტე ცოლიზა მეთქუა ჩემი განაფიქრალი, მარა ჩემმა აკვირინამ ისე გადმომიყვლიპინა თვალები, რომ ენა მუცელში ჩამივარდა.

— ყმაწვილო! შენ ძალიან გვიანობ; შარშანდელივით ხომ არ გინდა აქანე გამომახრჩო; ჩქარა დაყაჭე ფულები! მე წელს კისლოვოდსკში უნდა წევიდე. ნევრები მურგის ძაფივით მაქ აფუნგული, პირველ ვისკაპლენიეს შემდეგ მოშლილია ჩემი კაციშვილობა. ჩქარა დაყაჭე ფულები!—შევდგი ფეხი ოთახში თვარა მომაყარა ქალმა სიტყვები.

ი დღეი რეიზა არ ჩამეიქცა, როცა მე მაგი სულამოსახდენი შევირთე ცოლად! ყველაფერი უჯიშო მე შემხდება თვარა, ისეთი ქალებიც კი მინახავს, რომ სულ არ ყოფილან აგარაკზე, მარა ტროტარზე ლაფშა ცხენებივით მიაბიჯებენ ფეხებს.

ზოგიერთის ცოლი ქვეყნის საქმეს განგებს... ჩემი წამოწობა ლოგინზე წელკავიან ძაღლივით და ბანდალს ვერ აქნიებს კაცი, მიართმევ ჭამს, ირა და ლანძღვა გინებით ამოგიღებს ნელში. მე მაგასთან ცხოვრება არ შემიძლია; პირდაპირ ვსკდები კაცი კაკალ გულზე! რაც არ უნდა დამიჯდეს, რაზვოდი უნდა უქნა მაგას!

— ყმაწვილო! მე შენ გეკითხები არსად ფიქრობ ჩემს გაგზავნას? რატომ არ იღებ ხმას?! რათ წეიყრუე ჩემი სიტყვები შენ.. შენ? და ჩემს კისერში მურთაქამ ჭყვერთა მოადინა.

ატყდა ალიაქოთი. ერთხანს ქე გოუძელი ჩემს აკვირინას, მარა როცა დეზერტირში ნაყიდმა დანჯღრეულმა სელისკამმა ჩემს ზურგზში ბრეგვა მოადინა, ოთახი ჯარასავით დატრიალდა და შემდეგ არაფერი არ მახსოვს.

ეხლა საავადმყოფოში ვწევარ. დოხტურები ერთი კვირაა, რაც შესაწუავ გოჭივით მატრიალებენ და ჯერე მაინც ვერ გაიგეს, რა მაქ გაფუჭებული.

აკვირინეს წრიხის დაკვრით მგონი ცალი ფირფიტე უნდა მქონდეს ჩახეთქილი.

აგარაკი მომარჩენს აწი მე?!

იანო.

მისი სიმღერა

ჩემი ქმარი კეთილია
სულ ოც თუმანს იღებს თვეში.
მე არ ვწუნობ, როგორც ბებერს
სანამ ფული აქვს ჯიბეში.

სულ მოდებით მაკოხტავებს,
გაამშვენა მან სახლკარი;
ხან კი მეტსაც გააკეთებს
თუ დაუდგა კარგი დარი.
მან პირველი ცოლი შვილით
მოიშორა ჩემი ეშხით
და იმდენი ველაქუცე,
შევეფსკვენი ზაქსის წესით.
სპეცი არ ვარ, მაგრამ მაინც
პროტექციამ გამასაღა.
ლორიგანის ფულებს ვიღებ,
და ვეხსახურობ ისე, რაღა...
შვებულება ერთი თვე მაქვს
სამსაც კასას გამოვცინცლავ,
ამათს ვერავინ მოახერხებთ,
გინდა ყველას მოგიკემთ ნიძლავს.

მუზე.

საამდღისო

გოგო ვისი ხარ მალხაზი
დაურჩი საწყალ ქმარსაო.
ქმარმა იკითხოს, თორემ შ
ხვალვე შეიკვლი გვარსაო.
კაბა მუხლს ზევით აგსვლია
მკერდი მიგიგავს მთასაო.
ვაი მის პატრონს ვინც ერთხელ
შენგანვე დაითარსაო.
ნაზად შეაღებ კაბინეტს
ჩაწვავ-ჩახრაკავ „ზავ"-ებსო
ფულის და ტრფობის გამჩენ
შენ მასთან შეგაზავებსო.
გადგიშლის ზავი პორტფელებ
თვით მოგიჯდება გვერდსაო;
გასწავლის ცხოვრების ჭამას
და ფულებს მოგცემს ბევრსაო

ვირთხა.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

იშვიათი სტუდენტი

— მართლა რომ ნამდვილი სტუდენტი ყოფილა ეს ჩვენი ნიკოლა—ხედავ „ტარტაროზ“-ს როგორ კარგად კითხულობს, და არა ისე—ჩვენს მასწავლებელსავით.

„მუყაითნი“

ქედა (აჭარისტანი)

ქედის მუშა-მოსამსახურეები დილ-დილობით სამუშაო საათებში თამაშობენ ნარდს, და კარტს. დაწესებულებებში შედიან 10—11 საათიდან გლეხობა კი 8 საათიდგან იცდიან და ელოდებიან თანამშრომლებს.

ხონელიძე (სამხედრო მაგიდის გამგე): დუ-შაში კამათელო, თორემ ამ დილით წავაგე ხუთი პაჩკა პაპიროსი.

რატიანი (ალმ. საქ. მმართ.) მაგი არაფერია ალიოშა, გუშინ დილით ხომ შვიდი მოიგე, ეხლა ხუთს თუ წააგებ, მაინც მოგება დაგრჩება... იაგანი, შე ოხერო კამათელო.

ხონელიძე:—არა უშავს ილიკო, თუ მოვიგებ მით უკეთესიო, ჰა ესეც დუ-შაში და გავათავე ნარდიც. ხუთი პაპიროსი ჩამო, შვილოსა, მეტი არაფერი გშველის.

ახვლედიანი (სასამართლოს მდივანი ნარდის რიგში სდგას): მადლობა ღმერთს, თუ გაათავე. ამდენ ხანს გვალოდინე, მოდი, არკადი, დავიწყოთ და ვითამაშოთ ლიმონათზე.

ა. სალუქვაძე (აგრონომი): შენ რომ წელან სამი ბოთლი ლიმონათი მომიგე, ისმაილ იმას არ შეგარჩენ, ეხლა

ახვლედიანი: აბა ვნახოთ ვინ კის გააძროს ტყავი. ეხლა მთელ დღეს გეთამაშები და გამიმკვლავდი თუ ბიჭი ხარ. დუბარა, კამათელო!

სალუქვაძე: კარგი, კარგი; ბევრს ნუ ტრაბახობ; რაც შვილი ხარ ეხლავე ვნახავ..... იაქე, კამათელო, თორემ მართლა გამაძრო ტყავი ამ ახვლედიანმა.

ახვლედიანი: ჯერ მოიცა, სადა ხარ, ჰა ესეც დუბეში და თამაშიც გვათავე.

სალუქვაძე: ოხ შენ უბეში კი რა ვქენი, ამდენი წყვილი გაგიგონია?

მ. ცინცაძე: (ალმ. თავმჯ.-ის მოადგილე): მეჯიდ! მოდი ჩვენ გავაგოროთ, ამ დილით პახმელია არ გადამიკრავს და ერთ ბოთლ ოტკაზედ ვითამაშოთ ჰოვ!

მ. ტაკიძე (მოსამართლე): გავაგოროთ, ჯერ მაინც ადრეა;, გასარჩევი საქმეები პირველ საათზედ მაქვს დანიშნული. მანამდე გადაკვრასაც მოვასწრებთ. (თამაშობენ).

მ. ცინცაძე... ეს მარსებით მოვიგე.. ბუხგალტერი ქვაშალი იქნება ამროსისთან და ერთად დავლიოთ, მას ძალიან უყვარს სმა.

ხონელიძე: აბა, დავიწყოთ, ძროხის ექიმო გოგუაძე, ჩვენ პივაზედ ვითამაშოთ, დაწესებულებაში ჯდომა და მუშაობა შეუძლებელია ისე ცხელა.

გოგუაძე: დავიწყოთ, რა გვენაღვლება; საქონლის ჭირი ჯერ არ გაჩენილა. უსაქმოთ ვარ და აქ თავი შევიქციო მაინც. სოფლად მაინც არ დავდივარ იმიტომ რომ გლეხები „პრაგონს“ ვერ იხდიან.

ხონელიძე: მაგათების დარდი გაქვს კაცო... ერთი დუ-სე, რაც იქნას იქნას და ნარდსაც მოვიგებ.

სალუქვაძე: ისმაილ, წავიდეთ ჩვენ ფრაპი ვითამაშოთ, ესენი დილხანს არ გააათავებენ, გუშინ რომ 20 მანეთი წავაგე ეხლა უნდა ამოვიგო. ექიმი გრიგოლია და იოსელიანი უკვე გველოდებიან კიდეც.

ახვლედიანი: წავიდეთ დღეს სადილის ფული არ მქონდა, კარგია; მოგება უეჭველი მაქვს.

გლეხი (აგრონომს): ბატონო, [illegible] ვარი მყავს გადასაყვანი და [illegible] მოვიქცე. აგრეთვე, თუ შეიძლება, ცოტა ბოსტნეულის თესლი მინდა. აქ არ შეგაწუხებდი, მაგრამ სამი საათია პუნქტზე ვიცდი, თქვენ არ მობრძანდით.

სალუქვაძე: მე ეხლა არა მცალიან; 2 საათზედ მოდით. ფუტკარის შესახებ, ინსტრუქტორთან მიდი, ეგ საქმე მე არ მეხება, წავიდეთ ისმაილ.

ბათომელი [illegible]ერისტი.

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

კონკურსი

ამ სურათზე საუკეთესო წარწერისათვის გამოცხადებულია კონკურსი. **პირველი ჯილდო—15 მან., მეორე—10 მან.** მესამე, მეოთხე და მეხუთე—წლის ბოლომდე ჩვენი ჟურნალ-გაზეთი. კონკურსის მიღების უკანასკნელი ვადა—10 ივლისი. შედეგი გამოცხადდება 14 ივლისის №-ში. ავტორებმა უნდა გვაცნობონ სწორი მისამართი და თავისი ვინაობა. კონვერტზე უნდა იყოს წარწერა: „კონკურსისათვის".

„ტე-ბე-ცე“

ჩემდამი დამოუკიდებელ მიზეზებს უნდა მიეწეროს ის ცვლილებები ჩემს ორგანიზმში, რასაც მდაბიო ენაზე ავადმყოფობა ეწოდება და რაიონულ ექიმის თქმით კი პატოლოგია.

რაკი რაიონის ექიმზე ჩამოვარდა ლაპარაკი, უნდა ვაღიარო, რომ მას სამი მრგვალი დღის განმავლობაში ველოდებოდი მე, ავადმყოფი დაზზღვეული.

„ტე-ბე-ცე“ მეორე სტადიის

რაიონის ექიმი, თქვენ წარმოიდგინეთ ბოლოს და ბოლოს მაინც მოვიდა, აქ ექსტრაორდინალური იმდენი არაფერია. მოვიდა, გამსიჯნა და პარდაპირ გამომიცხადა, რომ მაქვს „ტე-ბე-ცე“, ანუ ტუბერკულიოზი მეორე სტადიისა.

ადვილი მისახვედრია, რომ ამას ჩემზე არ მოუხდენია მაინცა და მაინც სასიამოვნო შთაბეჭდილება.

რაიონის ექიმმა მითხრა, რომ მომცემს ქაღალდს ჩემი ავადმყოფობის შესახებ; ეს ქაღალდი უნდა მიმეტანა ექიმ -კონსულტანტისათვის, თავის მხრივ, ექიმი-კონსულტანტი მომცემდა მოწმობას, რომელიც დამზღვევ სალაროს საექიმო-საკონტროლო კომისიისათვის უნდა მიმეტანა. პერსპექტივაში გამდიოდა ისე, რომ ეს კომისიაც მომცემდა ბიულეტენს, რომელიც უნდა წამეღო სალაროში ფულის მისაღებათ და შემდეგ წავსულიყავი დასასვენებლათ.

„ტე-ბე-ცე“ მეორე პირველი სტადიის

როგორც კი წამოვდექი, აღვიჭურვე რაიონის ექიმის მიერ მიცემულ მოწმობით და წავედი ექიმ-კონსულტანტთან. მივდიოდი და მიმქონდა: ტუბერკულიოზი მეორე სტადიისა და სათანადო მოწმობა ამ სნეულების შესახებ.

რაიონულ ამბულატორიაში რომ შევედი, თვალები დამიბნელდა, მაგრამ ეს იყო არა ჩემი სნეულების, არამედ იმ გარემოს მიზეზი, რომელიც სუფევდა ამბულატორიის შენობაში: უზარმაზარი რიგი, ამტვერიანებული დერეფანი და დარბაზი, ელექტრონის მბჟუტავი ლამპები (შუადღისას) და დახუთული ჰაერი, სავსე რეგისტრატორების ისტერიულ ყვირილით.

— ეს კარგია, გული რომ მიწუხს, უფრო ადვილათ დარწმუნდება ექიმი ჩემს ავადმყოფობაში,—გავიფიქრე ილაჯ-მოწყვეტილმა.

არ მახსოვს, რამდენი საათი ველოდებოდი ექიმს. მახსოვს მხოლოდ, რომ ვიღაც მადლიანმა (საიქიო რომ არ მოესპოთ, შეიძლება ცხონებულიყო კიდეც) შემიყვანა ექიმთან.

გადავეცი ქაღალდი.

— გაიხადეთ! ისუნთქეთ! კიდევ, მაგრათ.. დაახველეთ... ისუნთქეთ... დაახველეთ! ისუნთქეთ! ისუნთქეთ! დაახველეთ... გადაბრუნდით! გადმობრუნდით?

გამოცდილი ფიზკულტურელიც ვერ გაუძლებდა ამდენ ვარჯიშობას, მაგრამ მე გაუძელი. ან კი რა გზა მქონდა სხვა?

— არაფერია,—მითხრა კონსულტანტმა და, ალბათ, ნუგეშისთვის, ისე მაგრათ დამკრა ბეჭზე ხელი, რომ იქვე ჩავიკეცე.—არაფერია, სულ ადრე მორჩებით. ეს არის ტუბერკულიოზი პირველი სტადიის, ასეთი ყველა ჩვენგანს აქვს.

— კი მაგრამ, მეორესიაო?

— დამიჯერეთ, მე რომ გეუბნებით, პირველია და ისიც ახლა იწყება. ასეთ ავადმყოფებს ჩვენ არც კი უგზავნით საკონტროლო კომისიას, მაგრამ თქვენი ხათრისთვის მაინც გაგზავნით.

უსათუოდ უკეთ ვიგრძენი თავი. ჭუჭაში რომ გამოვედი. არ ვიცი, ეს იყო სუფთა ჰაერის, თუ ექიმის შთაგონების მიზეზი, მაგრომ თავს უკეთ ვგრძნობდი.

პირველი მოწმობა ჯიბეში მქონდა.

არავითარი „ტე-ბე-ცე“ მხოლოდ მცირედი სისხლნაკლებობა

მეორე დღეს მე უკვე საექიმო-საკონტროლო კომისიის კარებთან ვიყავი ატუზული.

არ მახსოვს, ვგონებ მეოთხმოცედ მე გამომიძახეს.

დარეტიანებული შევედი სინათლით გაჩირაღდნებულ ვრცელ ოთახში, სადაც შვიდიოდე თეთრხალათიანი ექიმი ირეოდა.

ორი მათგანი მე მომიბრუნდა, დანარჩენები მხიარულ ანეკდოტებით ერთობოდენ (მართალი რომ ითქვას, ავადმყოფების მიღება თითქმის გათავებული იყო).

შეიქნა ჩემი სუნთქვა და ხველები. ექიმების თითები ფოქტორიტებს ელიდენ ჩემს გულ-მკერდსა და ზურგზე.

— ერუნდა, უბრალო სისხლნაკლებობაა, მეტი არაფერი,—სთქვა ერთმა მათგანმა.

— კი მაგრამ, ტუბერკულიოზიაო?.

—თქვენგან არ მიკვირს? შეგნებული კაცი ხართ, რა გიგავთ თქვენ ჭლექიანს!

— მაშ, შვებულებას არ მომცემთ, ავადმყოფობის გამო?

— მოგცემთ, როგორ არა, მხოლოდ ერთი კვირით.

— ხუმრობთ, თუ მართლა?

—რის ხუმრობა, ამხანაგო, აქ საეხუმროთ კი არ გვცალია!

მივიღე ერთი კვირის შვებულება, ველოდი ერთი თვისას.

— ეს როგორ არის, ვკითხე ერთ ექიმს, რომელსაც ახლო კავშირი აქვს საექიმო-საკონტროლო კომისიასთან, —თქვენ იძახით, რომ პროფილაქტიკურ მეთოდებს იყენებთ; ეს იმას ნიშნავს, რომ წინასწარ აფრთხილებთ ავადმყოფებს და თავიდანვე იღებთ ზომებს, რომ ახლად დაწყებული სნეულება არ განვითარდეს...

— მერე?

— მერე და, პროფილაქტიკის პრინციპების მიხედვით, მე უნდა მომცემოდა ერთი თვის შვებულება!

— რას იზამ, გენაცვა... რაიონის ექიმი თუ ამბობს: ჭლექიაო, კონსულტანტმა ექიმმა სისხლნაკლებობათ უნდა გამოიყვანოს, საექიმო კომისიამ კი—ან უბრალო დასუსტებათ, ან გაციებათ, ან საერთო დაღლილობათ...

ასე გატარდა ჩემი მეორე სტადიის ტუბერკულიოზი.

ტერსისტი.

— ბატონო ლუკა, ტფილისში ჩემი შვილი ხომ არ გიხახავს?

— როგორ არა, „რესტორან-ბალში“ ვნახე.

— დაენაცვლოს იმას მამა. ალბად სუფთა ჰაერზე მეცადინეობს!

(სავ—გრ).

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ახალგაზრდა მხატვართა გვერდი

ალ. ზაზეევი. (ტფილისი) — დ. მეჭაძე (სამტრედია) გრ. ჭორჩავა (ლანჩხუთი)

— არა გაქვთ სხვა რამე ახალი რომანი? ეს წიგნი რამდენჯერმე მაქვს გადაკითხული, მომბეზრდა მათი კითხვა

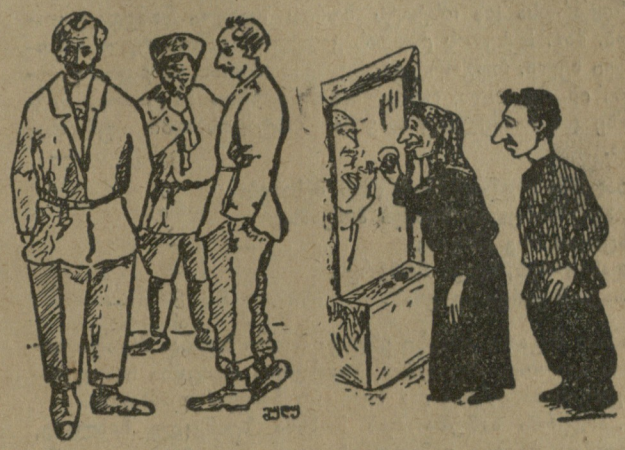

— რამ დაგაღონათ? მამა რომ მოგიკვდათ, მაშინაც არ ყოფილხართ ასე დამწუხრებული?

— ვეკუას სამიკიტნო დაუკეტიათ.

— დედაკაცო, რა დროს პუდრია რომ ითხუპნები?!

— კოოპერატივში მივდივარ და თუ არ გავლამაზდი,— ნოქარი საქონელს არ მომცემს.

ნახ. ფეშოს (ტფილისი)

ჯაფარიძე (ზესტაფონი)

— თუ იცი, რატომ არ ამთავრებენ ამ აბანოს?

— იმიტომ, რომ წვიმის დროს საჭირო წყალი დაგუადება შიგ.

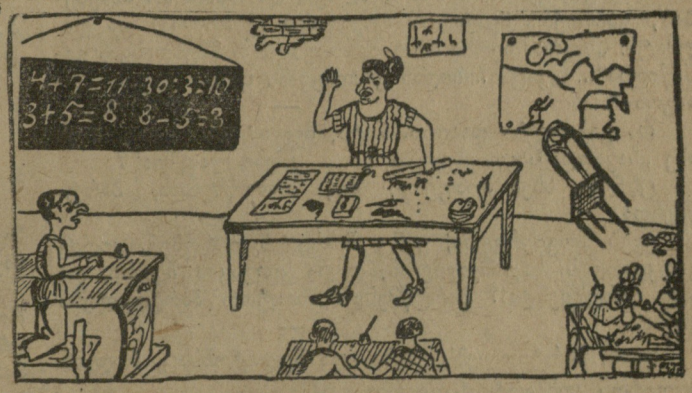

მასწავლებელი:—შე მხეცო, ნადირო შენა?!

მოწ.: მასწავლებელო, აკი ამბობდი, რომ მხეცები და ნადირები ტყეში ცხოვრობენო!

დეპეშები

სსჯავახო. „ეპო-“ში ახლათ მოვლინებულმა ალ. ზამთარაძემ აღმოაჩინა პროტექციონიზმით იშვიათი სარგებლიანობა: წითელ სასადილოში მოხსნა მთელი რიგი შტატის შემადგენლობისა და მის ნაცვლად ჩამოიყვანა თავისი მეზობელი ძმა-ბიჭები, რამაც საგრძნობლათ წინ წაწია წითელი სასადილოს პირობები.

იქიდანვე ამხ.-ბის თავმჯდომარის მოადგილე ი. კინმარიშვილი შეუდგა კვლევა-ძიებას ამავე ამხანაგობის თავმჯდომარის ანტონ შენგელიას აღმოსაჩენათ. როგორც კვლევა-ძიებიდან დასტურდება, შენგელია აღმოუჩენიათ—თავის ეზოში ჩრდილ-ქვეშ სწავლობდა და ითვისებდა ბიუროკრატიზმის პრინციპებს და მეთოდებს.

იქიდანვე ვალოდია შენგელიამ, შ. არსენიძემ და შანიძემ აღმოაჩინეს თემ-საბჭოს თავმჯდომარის ახლად მოწყობილ კაბინეტში ბალლინჯოები რომლებიც ძილს უფრთხობდენ თავმჯდომარეს.

შემოქმედი (ოზურგეთ. მაზრა) ერთ-ერთმა მასწავლებელმა დაიწყო კვერცხებით ვაჭრობა მოწაფეებში. მოწაფეებისათვის რვეული ღირს ერთი კვერცხი. ამის გამო სოფელში გაცხარდა ბუდეზე კვერცხის ქურდობა.

იქიდანვე. ნოქარი ხალამპრე შვებულებაში წავიდა. გლეხები ნატრობენ:—ნეტავი მუდმივ შვებულებაში გაუშვებდენო!

იქიდანვე. სამკითხველოში გაიხსნა მუსიკალური სკოლა, სადაც ასწავლიან სიმღერასა და ცეკვას.

ფერია

ჯოჯოხეთის კუთხე

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ვის აქვს მუშის შური,—
ავუწიოთ ყური.

შეგირდსა და ოსტატს შორის შეღლილი წინედაც ყოფილა. მაგ. მცხეთის ტაძრის კედელზე გამოხატულია მოჭრილი ხელი. როგორც გადმოცემა ამბობს, ეს ხელი უკუთვნის იმ შეგირდს, რომელიც მუშაობდა ამ ტაძრის აშენებაზე და რომელსაც თავისი ოსტატისათვის უმჯობნებია. —

ხალხში ლექსიც არის ამის შესახებ:

„ხე-კორძულას წყალი მისვამს,
მცხეთა ისე ამიგია; —
დამიჭირეს, ხელი მომჭრეს,
რატომ კარგი აგიგია“. —

ამისი მსგავსი ამბები ეხლაც ბევრი ხდება. მაგალითისათვის ავიღოთ, თუ გინდ, ჭიათურის მთავარი სახელოსნოს გამგის მადერისა და ზეინკალ ჩიხლაძის ამბავი::

„მადერმა სამუშაოდან მოხსნა ზეინკალი ჩიხლაძე, რომელმაც თავისი გამოგონებით და ოსტატობით აჯობა მას“. — **(შაკო).**

ალბად მოქალაქე მადერი მაშინდელი და ეხლანდელ დროს შორის განსხვავებას ვერ ნახულობს. საჭიროა, სათანადო ორგანოებმა ეს განსხვავება დაანახოს მას.

ხერხი სჯობია ლანესო,
მელიტონ მოიგონებსო.

— თუ თავი ჩემი თან გახლავს, ღარიბად არ იხსენები“,—გაიფიქრა **მელიტონ ბრეგვაძემ** (ჭიათურა) და დაუმატა: „მაგრამ ხერხი არ გამწირავს კაცს წმენდისგან გაწირსა“... „კაცს ჩიხიდან გამოიყვანს ხერხი ჭკუით მონაგონი“. — **(ბზიკაძე).**

რა გაჭირვება დაადგა, ნეტა, მელიტონს ისეთი, რომ ასე „ჩავარდა საგონებელში, ვითა კამეჩი ლაფშია“?

ცხადია, სხვა არაფერი, თუ არა—წმენდა, პარტწმენდა. —

ეგებ ზოგიერთებს, ვინც შორიდან იცნობენ, კიდევ გაუკვირდეს: სად მელიტონ, დიდი კულაკის შვილი, და სად პარტწმენდა!? პარტწმენდა მხოლოდ პარტიულებს ეხება?- —

დიახ, პარტიულებს ეხება, და მელიტონსაც, რადგან მელიტონ კომპარტიის წევრია.

ღაიწყო წმენდა თუ არა, მელიტონ „გამოეყო“ თავისს მამას და „წაილო“ თავისი წილი. მაგრამ... ამ, აქ არის არითმეტიკისა და მათემატიკის რაღაც ახირებული და საოცარი თვისება.

ერთი, რომ შუაზე გავყოთ, მივიღებთ ნახევარს (ორს), მაგრამ, მელიტონის გაყოფით, ასე არ მოხდა. თურმე ერთი კულაკი (მამა), რომ შუაზე გავყოთ, მივიღებთ ორი (მამა და შვილი) კულაკს.

რომ ეს გამოანგარიშება სწორია, ამის შესამოწმებლად ისე შევაჯამოთ მელიტონის და მისი მამის ქონება, გამოვა ისევ უწინდელი რაოდენობა, რომელიც სინამდვილეში არც ეხალა გაყოფილი მამასა და შვილს შორის.

ჰო-და, ასეთი გაყოფის შემდეგ, მელიტონ ბრეგვაძემ თავი ყუდში იგრძნო და სთქვა, (რასაკვირველია თავისთვის): „გაჭირვება მანახვე და. ოინების გამოგონება მე მკითხე“-ო. —

ვინ იცის, მელიტონ რომ ინჟინერი ყოფილიყო, თავისი გამოგონებებით ტეხნიკაში გადატრიალებას მოახდენდა.

სწამს მას რჯული, ღმერთი..
უყვარს ოცდა-ერთი.

შემომქმედის (ოზურგ. მაზრ.) ფოსტის გამგეს ალექსანდრეს წაკითხული ჰქონდა სამსახურში: **„...და იყავთ მუდამ მზათა, რამეთუ არვინ უწყის ყამნი მოსვლისა მისისა“.** —

მაგრამ ერთ (მისთვის) უბედურს (და არა მშვენიერს) დღეს მოულოდნელად თავს დაესხა რევიზია, **რომელმაც** აღმოაჩინა, რომ:

რვაასი მანეთი აკლია სალაროს. **(ფერია).**

— დიაღ, აკლია რვაასი მანეთი. მე ისეთი უსინდისო კაცი არა ვარ, რომ ვიუარო ეს ფაქტი, როგორც ამას ახვები იზამდენ ჩემს ადგილზე!—ამბობს ფოსტის გამგე ალექსანდრე. —

— ხომ იცით გაფლანგვისათვის რა სასტიკ პასუხს აგებთ?—ეუბნება მას რევიზიის წევრი.

— უკაცრავად, მაგრამ აქ გაფლანგვას ადგილი არა აქვს. თქვენ არ გესმით—რა არის გაფლანგვა. მე გამფლანგველი მაშინ ვიქნებოდი, რომ ეს ფული შემეჭამა, ან იმით რაიმე შემეძინა სახლში. არაფერს ამის მსგავს ადგილი არ ჰქონებია. ეს ფული მე **„ოცდა-ერთში“** წავაგე, სხვამ მომიგო. ღმერთი, რჯული ეს ასეა სინდისს და პატიოსნებას გეფიცებით.

— ეს 800 მანეთი უნდა გადაიხადოთ!

— სადა მაქვს რომ გადვიხადო? მომეცით სათამაშო ფული, დავჯდები, კიდევ ვითამაშებ და თუ ამოვიგე წაგებული, დიდი სიამოვნებით გადვიხდი; მე ისეთი უსინდისო არა ვარ, რომ ვალი არ გადავიხადო,

მაგრამ რევიზიას არ მიუღია ალექსანდრეს წინადადება და მოუხსნია სამსახურიდან; თანაც ვალის გადახდა დაუვალებია.

„ეპო“-ს კოოპერატივი
გაცურდება ვით ტივი.

„კოოპერაციაში ფართო მასების ჩაბმა“, აი ეს ლოზუნგი „მცირე შესწორებით“ და თავისებური გაგებით სავსებით გატარებულია ნატანების კოოპერატივში.

ბესარიონ ნადირაძე—ამ კოოპერატივის ბატონ-პატრონი, ასე მსჯელობს:—**ჯერ, უწინარეს ყოვლისა ჩვენ უნდა ჩავაბათ კოოპერატივში თავისიანები, რომლებსაც მიჰბაძავენ სხვები!**

და მართლაც გადავხედოთ შტატის შემადგენლობას::
მთავარი ბუჰალტერი—ვასო დოლიძე;
უფროსი ნოქარი—ვანო ცერცვაძე (დოლიძის სიძე).
მოანგარიშე—გერასიმე თავაძე (ცერცვაძის დისწული).
საწყობის გამგე—ტულუში (თავაძის სიძე).

— **(ბრიალა).**

სწორედ ამის გამოა, რომ „საეჭვო ხმები“, რომელიც სოფელს ედება, თითქოს ჭორია და სხვა არაფერი. თუმცა, ეს არ არის გასაკვირი, რადგან გამგეს ორი ცოლი ჰყავს სარჩენი).

ბესარიონს აბრის დაკვეთა ჰქონებია მიცემული. აბრაზე, რომელსაც გამოჰკიდეს ნატანების კოოპერატივზე, ეურმე ასეთი წარწერა იქნება::

ნატანების კოოპერატივი
„ჩვენი ოჯახი“

და მართლაც შესაფერისი სახელწოდება იქნება.

— ამ „ჩვენს ოჯახში“ გაერთიანდება რამდენიმე ჩვენიანების ოჯახი და შეექმნით ნამდვილ „კომუნა“-ს! — განზრახვა აქვს ბესარიონს, და კიდეც შეასრულებს, თუ ხელი არ შეუშალა მუშგლეხინმა.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

მოსაზრებით

— კაცო, შენ აგერ 21 წლისა ხარ და რატომ ამდენ ხანს არ ჩაეწერე კომკავშირში?

— მე ეხლა მჭირდება, წრეულს უნივერსიტეტში ვაპირებ შესვლას. (სავ-გო.

მოქნილი იაგორი

იყო იაგორ წარსულში იაგორ ღვთით ყველასაგან ქებული,
მძლეთა მძლე კაცი პორტფელით, ტურფად ყელმოღერებული.—
მოსავრილი და ბოწყალე პროფკავშირს შემოჩვეული
მაგრამ ჩაბწარდა ფულები კასიდან აკოცებული.
შემდეგ თანდგომილმარედ გვევლინის საჩხერეს იაგორია,
რა გაიქცა დივანში, ეკავ ბატონი ჭგონია.
თავადებს დაუძმობილდა, მათი ტოლი და სწორია
ქეიფით გადაიარეს მინდორ-ველ-მთა და გორია.
რომ მიაბძანეს აქედან ტფილისს ამოჭყო თავიო
მოჩქმალ-მოჩქმალა საჩხერის საქმენი თვისი შავია,
კვლავ პარტბილეთი მოიგდო, გამართა ხელი-მკლავია,
ბილიციაში ისევ ჰქნა საქმე ძველებურ ავია.
აქედან „მიბრძანებული“ ვინ იცის სად არ გორავდა;
სირონზე კამფეტ-ფაბრიკის ეწყობა დირექტორათა
აქაც ატარებს „თავის ხაზს“ იაგორ ზუსტად, სწორადა,
მადა „კეთილი ცხოვრების“ ეზრდება ერთი ორათა.
როგორც კამფენტი, მისი ცხოვრება მართლაც ტკბილია.
რა არ ჰქნა, მაგრამ იმისთვის ადგილი ყველგან თბილია
მხოლოდ ამ წმენდამ ეხლახან მგონი დაუფრთხო ძილია.
ვა, თუ იაგორს პარტწმენდამ უსინჯა თეთრი კბილია?

—

მალაროელი მუშა.

მიწერ-მოწერა

—წერილი

გამარჯობა ჩემო კარგო ტრიფონ!

არ იფიქრო, თითქოს დაგივიწყე. შენ ამას ჩემ დღეში ვერ გადაგიხდი. შენი წყალობა ჩემთვის ღვთის წყალობაზე ულკეთესი იყო ყოველთვის. გახსოვს მოანგარიშის ადგილი გთხოვე და შენ ბულალტრად დამნიშნე? თუმცა ერთი კარგი სადილი კი გაგიმართე (პირველი თავის ჯამაგირი, რომ იმსხვერპლა), მაგრამ არა უშავს რა.

მე არა მიშავს ამ აგარაზე. მაგრამ შემაწუხეს კაცო ამ ექიმებმა. ოჯახდასაქცევს ამ ექიმს (ჩემი ცოლის ნათლიის ბიჭს) მგონი ჭლექის ნიშნებიც ჩაუწერია და კინაღამ დავიღუპე კაცი. ყველა ის კომბინაციები, რომლის წყალობითაც აქ ამოვყავი თავი, რომ გაეგოთ, ხომ დავიღუპებოდი! მასმევენ და მასმევენ წამლებს. კი მეზიზღება, მაგრამ უარს ვერ იტყვი. დამღუპა კაცო მაგ ექიმმა. (საკვირველია, საიდან აღმოაჩინა ჩემში ჭლექის ნიშნები, როდესაც ერთხელაც არ დაუმცხიკვებია რიგს გარეშე!).

ცოტა „უხოშო“ ხალხში ვარ—სულ მუშებია, კაცო; (ცოდვა არ არის შენ მანდ იხრაკებოდე სიცხეში და ესენი აქ იყვნენ!) ერთი ხეირიან რამეზე არ დაგიწყებენ ლაპარაკს, სულ ქარხანა და ფაბრიკაზე ლაპარაკობენ.

ამოირბინე ერთი-ორი დღე და ერთი შენებურად იაპონიის მამალივით ჩაერიე ქალებში. (ოხოხო, რომ იცოდე, როგორებია? ნეტა ჩვენ დაწესებულებაშიც ასეთი ხასიათის ქალები იყვნენ) ვერ ვისვენებ, კაცო ვერა იმათი შემყურე.

პასუხი:

ცმარა რაც სხვისი ვირი ვიყავი. აწი აღარ შევცდები. (თუმცა არც აქამდის მოგიტყუვდებოდი უმაყარიჩოთ არაფერს გავაკეთებდი), მაგრამ აწი ვიღას რად უნდივარ!..

რატომ არ გამიწყრა ღმერთი, როცა შენ ბულალტრად დაგნიშნე, ყველა ცოდვებს ესეც მოემატა და თან წაიღო ჩემი სამსახური.

ისე დაგეწყო თავზე თმა, შენ აქ ბულალტერია დაგიწყია. ეშმაკიც ვერაფერს გაიგებს ისე აგიფორიაქებია საქმე.

ბიჭო, რა ღმერთი გაგიწყრა! ექვსი თვე ეგდევი საბულალტერო კურსებზე და ჩოთქზე ანგარიში მაინც ვერ ისწავლე? ვაი შენს პატრონს!

ქალების დევნას ის გირჩევნია, სამსახურს სდიო. არ გაგიწყრეს ღმერთი და ბულალტრად არ დადგე. ცოლი მისთანა ლამაზი გყავს, ძმაო, რომ, რა გიჭირს, სამსახურის შოვა არ გაგიჭირდება.

ძგმუნტი.

ჩვენი კლუბი

სადგ. გურჯაანი

ჩვენო კლუბო, ბედი არ გიწერია,
უბილეთო ხალხი შენი მტერია,
ერთ კვირაში ექვსჯერ უშვებ კინოსა
და მოგება ალბად მიაქვს ღვინოსა.
შენი ფული ნეტა ვის უჭამია.
შეკეთება არ გეღირსა, ძმია.
ფიზკულტურა, სიმღერა და ჭადრაკი
ზღაპარია, მოჩვენება, არაკი.
ბილიარდის მუდამ არის თამაში,
ვერ გაჯობებს სხვა ვერავინ ამაში....
ო, შე კლუბო უბედურო შენაო,
ჩამოგენგრა სახურავი, სცენაო.

მახათი.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

გრძელდება ხელისმოწერა

ივლისისათვის

მასიურ მუშურ გაზ. **მუშა** -ზე

გაზეთი ღირს თვეში 50 კაპ.

ყოველკვირეულ იუმორისტულ

ჟურნალ **ფანფარაზე** -ს

დამატებით 70 კაპ.

ტფილისში ხელის^ოწ^ერა მიიღება გაზ. „**მუშა**“-ს

მთავარ კანტორაში

ჯორჯიაშვილის ქ. № 6—ადგილობრივად

პროვინციებში გაზეთზე ხელისმოწერას აწარმოებენ:

განყოფილებები,

რწმუნებულები

და ფოსტა.

იზრუნეთ გაზეთის დროზე ხელისმოწერისათვის.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ცნობათა მიღება

ოზჩელ ჩიბუხს (ქუთაისი). გვწერთ:

„ყველა კავშირებში შემოღებულია დილა-საღამოს მუშაობა, რისთვისაც მუშა-მოსამსახურეებს ოთხჯერ უხდებათ სამსახურში მისვლა-მოსვლა“.

ამის შესახებ გვიგზავნით კარიკატურას, რომელსაც ქვეშ ასეთი წარწერა აქვს:

კავშირის ფულის მახეო, ხშირ-ხშირადა გნახეო,
ფეხსაცმელი შემომეხა, ქე მაინც მომინახეო.
ვაიმე, ჩემო ბატინკა!—

თუ თქვენ გადაშლით „ტარტაროზი“-ს 33 №-ს (1926 წელი, 24 ივნისი), მის პირველს გვერდზე ნახავთ ამავე ფეხსაცმელს:

ნუ თუ ამ ხნის განმავლობაში ეს ფეხსაცმელი არ დაიხა, რომ ისევ ახლად გამოიყურება? მართალია, თქვენ სწერთ: **ფეხსაცმელი შემომეხა“**. მაგრამ ფეხსაცმელს რომ არაფერი ამჩნევია? „შემოხეული“ კი არა, სრულიად ახალი ფეხსაცმელია.

გარდა ამისა საკვირველი (და სისხლის სამართლის მილიციის მიერ გამოსარკვევი) ის არის, თუ როგორ და საიდან აღმოჩნდა ინგლისელ მუშის ფეხსაცმელი მაქაურ მოსამსახურის ფეხებზე?

რაც შეეხება ამ მოსამსახურეს, რომელიც აქ „მოგიყვანიათ“, ამის შესახებ ჩვენ არაფერს ვიტყვით, გარდა იმისა, რომ ეს პიროვნებაც „უცაბედად“ „ამოღებულია“... „ტარტაროზი“-დან (თუ რომელ ნომრიდან, — თქვენ კარგად იცით).

თქვენ გსურვებიათ ჩვენს ჟურნალში თანამშრომლობა. ეს კარგი საქმეა და, გეტყობათ, კიდეც შესძლებთ, ხოლო მოგვაწოდეთ საკუთარი ნახატები.

გ. ლ. ინიციალებით ვწერთ თქვენს სახელსა და გვარს, რომ უხერხულ მდგომარეობაში არ ჩაგაყენოთ. (ინიციალებს ალბად მიხვდებით). წინასიტყვაობაში ასე გვწერთ: **თუმცა შინაარსით და რიფმით დიდს არაფერს წარმოადგენს, მაგრამ მე იმდენად მომეწონა, რომ გთხოვთ „ტარტაროზში“ დამიბეჭდოთ“.**

ჩვენ არ გვინდა ხელი გკრათ, როგორც ჩვენთან პირველად მოსულს და ვბეჭდავთ შემდეგ სტრიქონებს:

ივნისია და დღეს ტფილისს
კვლავ დაეტყო ტფილისობა;
რომ ვუცქერი ტიტველ ქალებს,
არ მასვენებს, მახრჩობს გრძნობა.
რაღაც მომდის, თავბრუ მესხმის
მე უბედურს, მე საწყალსა.
რომ არ წავწყდე, წამდაუწუმ
თავზე ვისხამ ცივ-ცივ წყალსა.

დავბეჭდავდით, მაგრამ თქვენ გამოტყდით, წამოგცდათ, რომ თქვენ მორწმუნე ყოფილხართ, რადგან გწამთ **წაწყმენდა - ცხონება.**

მართალია, თქვენ ცხონებული ხართ, მაგრამ თქვენი ლექსი ცოდვილი აღმოჩნდა და ამიტომ მიუჩინა მას ტარტაროზმა ბინა გოდორში. ნუ თუ თავზე წყალის გადასხმამ ვერ გიშველათ.

ჩიჩხინაკს. კარგი ნიშნებია თუ:

ხანდახან თავში მაწუხებს,
— თითქოს გავხდები ფრთოსანი.
ეს სიპტომია, რომ ჩემში
—არის ნამდვილი მგოსანი... და ბოლოს პროზით ათავებთ: **ვერ დავასრულე, მაგრამ რის თქმაც მინდოდა, თქვენც მიხვდებით და დასწერთ ჩემს მაგიერ. მუზას გაფრენა ცოდნია სკვინჩასავით“.**

რაღა ჩვენ გავაგრძელოთ! დაუცადეთ, მოფრინდება მუზა და ისევ თქვენ დაასრულეთ თქვენი ლექსი. მისთვის უკვე მზად არის ცარიელი ადგილი ჩვენს გოდორში.

ჰონგარელს (ქუთაისი). თანაგრძნობის გამო, ჩვენ სიამოვნებით მოვათავსებდით ჟურნალში იმ ჩერვონეცს, რომელიც თქვენთვის ვიქტორ ანჯაფარიძეს გამოურთმევია სამსახურის შოვნის საფასურად, — მაგრამ სად უნდა ვეძიოთ ის? ალბად ქუთაისელ რომელიმე მიკიტანს უდევს დახლში.

ზოსიმე კეთილაძეს, (ქუთაისი.) უცვლელად ვბეჭდავთ თქვენს წერილს:

ამხანახო ტარტაროზო!

მე ვარ უსწავლელი კაცი. ვაჭრობ ქუთაისში ზდანოვიჩის ქუჩაზე პურ - მარილით. მობრძანდებიან ჩემს სავაჭროში მილიციელნი: ჩაფიძე, და ძოძუაშვილი შალიკოები და ჭიჭიკო მიქაძე. მოიყვანებენ ქალებსაც, სვამენ, სჭამენ, ძღებიან, თვრებიან და ფულს კი კაპეიკსაც არ მაძლევენ. აბა, თქვენ იცით, ამხანაგო ტარტაროზო, როგორ კარგად გამოიყვანთ ამ ვაჟბატონებს.

ამაზე უკეთესად „გამოყვანა“, როგორც თვითონ თქვენ გაქვს, ფოტოგრაფსაც არ შეუძლია. მიუხედავად იმისა, რომ ტარტაროზი არასოდეს ყოფილა მიკიტანის ამხანაგი, ეს მაინც ხელს არ უშლის მას „დაიცვას გაჭირვებული მიკიტანი ასეთ მილიციელებისაგან“.

ბართლომეს (სამტრედია). მიუხედავად იმისა, რომ თქვენს ნაწარმოებს მართლაც დამახასიათებელი და შინაარსის შესაფერისი სათაური აქვს: **„დაუსრულებელი ბოდვა“**, — ჩვენ მისი დაბეჭდვა მაინც არ შეგვიძლია.

წერილთან ერთად გვიგზავნით საკუთარ სურათსაც და გვთხოვთ:

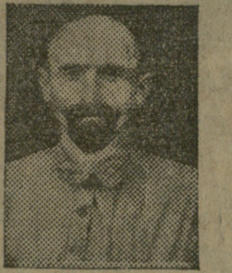

„აჰა, თქვენ იცით აბა თუ ძმურად მოათავსებთ ჩემს სურათს. თუ წერილების გაშვება არ მოხერხდეს, სურათი მაინც მოათავსეთ. სამტრედიის საზოგადოებას ძლიერ უყვარვარ; თუ ჩემს სურათს არ მოათავსებთ, ძლიერ ეწყინებათ. (ცნობილი მწერალი ბართლომე შენგელია).

დარწმუნებული ვართ, რომ თქვენი სურათის მოთავსება თქვენივე წარწერით, მართლაც-და, ერთგვარ გამოხმაურებას გამოიწვევს სამტრედიის საზოგადოებაში; თქვენს „ცნობილ მწერლობაში“ ამიერიდან „ტარტაროზსაც“ თავისი წვლილი მიუძღვის. სალამი ვარდენ ღვანკითელისაგან.

ხორხოზას (ყულევი, ფოთი). მივიღეთ თქვენი „დიდი კაცი“, რომელშიაც სწერია:

ჯერ დავიწყებ ქარხკომიდან,
ისაკია იქ ქარხკომად.
— სიტყვას ვერვინ გაუბედავს,
თავი მოაქვს მას ნარკომათ.

აქ ორივე შეცდომაში ხართ — თქვენ და ისაკი. „ნარკომი“ ისეთივე მოქალაქეა, როგორიც თვითეული ჩვენგანი. მასთან ლაპარაკი ისევე შეიძლება, როგორც ყოველ მოქალაქესთან. თქვენ კი, როგორც სჩანს, ისე წარმოგიდგენიათ, თითქოს „სიტყვას ვერვინ გაუბედავს“. (ალბად ისაკისაგან შეგექმნათ ასეთი შეხედულება).

ხოსრიკას. ეხლა რომ აქ იყოთ ჩვენს ახლოს, იმ ქალზე ნაკლებ საქმეს არც ჩვენ დაგმართებდით ამ წერილის დაწერისა და გამოგზავნისათვის. აი, მაშინ კი იმღერებდით „თავო ჩემო“-ს.

გაორებულს (სოფ. კულაში). ძალიან გთხოვთ მოვათავსოთ თქვენი **„ჩემი გაპოეტება“**. ასეთი შემოქმედებით არა თუ „ტარტაროზი“-ს თანამშრომელი გახდებით, პლუტონბაც კი გაგიჭირდებათ.

ᲐᲠᲩᲔᲕᲐᲜᲘ

ეროვნული ბიბლიოთეკა

— აღარ ვიცი საით წავიდე, ავტომობილით ჟენიასთან ჯოჯოხეთში, თუ მატარებლით ქსენიასთან ბორჯომში?! მაგრამ არა,—წავალ ისევ გემით ანაპაში ფენიასთან!

პოლიგრაფ-ტრესტის მე-5 სტამბა, კამოს ქ. 68.